

*Con mê của
Gió*

NGUYỄN NGUYỄN AN

CHÂN THẬT

Đừng dúc hết trái tim mình

Em nhé

Chừa một phần rất lớn

Cho con

Cho người khác

Là tình

Nhỏ giọt

Tiết kiệm ngày

Để giữ nắng lâu tan

Em con gái

Làm anh xao lòng đấy

Xin mùa yêu cứ đọng ở mắt nàng

Xin hạnh phúc

Vây quanh em lúng túng

Và, một phần rất nhỏ

Để cho ai

Sự chân thật

Cũng hồng thêm nhan sắc

Em xinh hơn khi em biết

Yêu người...!!!

TẶNG HỒNG NHUNG

Nhung chọc vào hồ thăm anh

lời xin lỗi

nốt nhạc quần quai

vết roi đời

và nụ buồn xa gái

phương Tây

Nhung bảo rằng anh ít đọc

không thừa em

anh đọc từng centimet da thịt người

và những nụ cười trần trụi

mảnh thuỷ tinh

Nhung yên bác trí thức

đồ sộ tài năng

anh lấm lem bùn đất

cánh đồng ngấu phù sa

cho em gieo khát vọng

tài hoa.

Anh đội bầu trời mỗi ngày

đi chân đất vào nỗi buồn

ướt rượi

khát thực vô ngôn

TẶNG QUỲNH NHƯ

Khéo tay

Vóc một mùa trăng

Hồn thu

Mẹ trở dạ rằm

Quỳnh Như

Mắt ướt

Môi cong

Cười

Vỡ nắng

Thủy tinh

Khẽ động

Vào đêm

Chút tình

Quỳnh nở

TẶNG SONG CẦM

Em thấp đuốc tìm chi trong bão
Để riêng ngày tro ngụi tàn Đông
Nhớ mùa đi bạc gió phiêu bông
Đi chỉ một và về chỉ một
Đêm ngóng vọng mù tăm đời vạc
Đan hai tay trĩu nặng chiều đi...
Em mở giúp cánh cửa cố khép
Cho nửa đời bịn rịn hương xuân
Cho tình ai xanh mùa lộc nỡn

CHUNG CHE

Trời mưa, trời mưa, trời mưa...

Chung che chiếc áo mặc mưa của trời

Áo dài vương hạt mưa rơi

Lòng ai vương vấn bao lời lặng im

Hạt mưa ngày cũ về tìm

Người chung che ấy thành chim bay rồi...

THĂNG LONG TRẦY HỘI

Xuân xanh, mây biếc, ngày tươi

Phố đông chật cả nụ cười thế gian

Dường như trời nhỡ rót tràn

Chén xuân sóng sánh mắt nàng Thăng Long

Chùa xưa mộng dưới nắng vàng

Hoa nhen ánh lửa ấm tràn gió xuân

Chuông đồng tiểu động vang ngân

Vọng từ một thuở rồng vàng thăng thiên

Vào chùa xin đoá lương duyên

Lòng người thành phố xanh miền yêu thương

Em Hà Nội rộn nẻo đường

Nghiêng xuân gieo chén tình vương ai rồi

Thăng Long trẩy hội xuân mời

Người từ cố quận tình ngời nắng xuân.

THU CHÍN

Mùa thu chín tới bất ngờ

Một cơn mưa lá chạm bờ tương tư

Không là cổ tích phù hư

Mùa thu Hà Nội xanh từ ngàn năm

Cố đô nở đoá trắng rằm

Dâng Hà Nội phố rồng thăng vững bền

EM ĐI

Mùa đi để lại ngày xanh

Em đi để lại heo hanh của mùa

Sợ chiều đỏ lấm cơn mưa

Nhờ em dầm ướt nỗi chưa yên lòng

Buồn em tím tới bên sông

Chiều loang hoang nắng trắng mộng mênh ngày

Tay đan nỗi nhớ trong tay

Mình anh quây một gánh đầy đêm đông

Nhớ xưa khăn gói theo chồng

Áo cơm nặng gánh nợ chồng chất vai

Chong đêm thức trắng canh dài

Thời gian gõ nhịp mười hai bên sào

Bây chừ gửi nhớ về đâu

Rút từng sợi để xe nhàu tương lai

ÂM BA

Tuổi chín tháng năm không đợi

Tết về nhuộm nắng phơi pha

Ngày cũ vịn vào ngày mới

Nghe chiều cô náu âm ba

Loanh quanh Huế gần Hoa Giáp

Vẫn trắng tay đời đêm đông

Ngày sâu đậm chồi nảy hạt

Gieo mùa biêng biếc tình sông

MẸ

Khi làm cha con hiểu lòng mẹ
Năm canh thâu đau đáu đoạn trường
Mẹ cho con làm sao xiết kể
Tháng năm dài mòn mỏi thịt xương
Mẹ ơi, con nuôi con vất vả
Lặng người xao xuyến dáng xưa
Chiếc bóng mẹ nhập nhoà, tắt tả
Nghiêng chao bắc đèn những đêm mưa
Mẹ nuôi con nay lại bông cháu
Trên tay gầy bao thế hệ qua
Bạc tóc mới thấm lòng từ mẫu
Quặn lòng xa xót những đông mưa
Bao giờ con giúp được mẹ đâu
Chút muối sao sánh lòng biển mặn

MẮC CẠN

Giá như mười năm trước
Anh không đến nơi này
Tình không vương tay lưới
Trong mắt nàng thơ ngây
Em Digan râm nắng
Nhen lửa trên đôi dương
Mắt muốt màu biển mặn
Nở một đoá vô thường
Một bên xanh đầm phá
Một bên thăm biển xanh
Một bên em Quảng Ngạn
Nỗi bão dậy anh rồi
Mười năm cũng vừa đủ
Nhớ đến cháy trong lòng
Em xa cũng vừa nở
Nụ tình xin cho không
Giá như mười năm cũ
Không về Quảng Ngạn em
Lòng anh không mắc cạn
Trong mắt ướt môi mềm...

NHÂN

Gieo xuống chữ nhân

Mai nở mầm xuân

Cây đời xanh biếc

Quả ngọt lên mầm

Một mình một mình

Ngày tháng lặng thinh

Hoa tâm bỗng nở

Một nụ bình minh

Cúi đầu giữa mùa

Lòng trống hơn thua

Gánh nhân đi mãi

Cát đá chuyển mùa

MÙA ĐI

Mùa qua song cửa
Thấm tận trong lòng
Đông tràn góc phố
Giá lạnh phòng không
Xuân chưa chịu tới
Chờ bạc tóc chiều
Mùa không chịu đợi
Khi quá tuổi yêu
Cánh cửa cô khép
Để nhớ mùa đi
Trái tim chật hẹp
Chứa cả trời đông

XUÂN

Hun hút chong đèn

Mùa ngấm hanh heo

Trăng treo, hoa trở

Nhú đóm vàng xuân

KHOẢNG CÁCH

Khoảng cách em và tôi là gió
Là đêm dài lỗi nhịp trăm năm
Gió đi qua cây rủ mình hỏi lỗi
Gọi thiên thu không được chút rằm
Ai rao bán vàng trắng mười tám
Loay hoay hoài với nỗi nhớ tháng ba
Ta vốc hoài tay không năm tháng
Đi ngược đêm không chạm chút ngày
Thương em ta gửi chiều quan tái
Ngan ngát mắt mưa sóng sánh mùa...

THẤP ĐUỐC

Em tập vui khi tuổi biết buồn

Người xa không lần ngoái lại

Cho chiều

Thấp đuốc

Vọng đêm

Một mầm đau

Từ lâu hé nụ

Toả bóng ngày

Xào xạc lá phong đêm

Chơ vơ em

Vòng tay Budapest

Anh khe khẽ

Nhặt nỗi buồn xa ngái

Nâng hai tay

Dẫu tan vỡ hiên ngày

Nước Hung vàng cỏ tích

Anh xanh tình nở Hồng Nhung.....

TIẾNG CHỎI ĐÊM BA MƯƠI

Tiếng chỏi khua vào đêm cuối năm

Mùa xuân đang bịn rịn phía trước

Giữa đường khuya riêng em nhất được

Bồi hồi cũ mới rủ nhau sang

Tiếng chỏi khua vào đêm mênh mang

Ngày chưa hết mà năm đã cũ

Đêm chưa tròn tháng Giêng vội tới

Mùa trong em Tết cũng ngập tràn

Hương giao thừa nhà ai tống cựu

Nghinh tân đón lộc giữa đêm trường

Tiếng chỏi em khua vào mù sương

Vén màn đêm gọi xuân ập tới

Tiếng chỏi em khua vào đêm ba mươi

Đuổi theo nhịp xuân đi chộn rộn

Việc ở nhà tuy còn bẽ bộn

Đường của em sạch bóng sang mùa.

CHIỀU BA MƯƠI

Chén nước mắm và xì rượu trắng
Mình với bạn mình vui liên hoan
Rượu nồng khà, hít hà rượu mặn
Mắt vui đầy sóng sánh tình thân
Bạn nói chửa: "Vợ đưa tiền chợ
Gặp bạn thơ góp gió, về không"
Mình đọc nhịp gieo neo, trăn trở
Đời nghèo giông gió cứ mênh mông
Dạo Thanh niên xung phong, mày nhớ
Tuổi trẻ trai gian khổ lại say mê
Nửa liều thuốc ướm bập môi, rất cổ
Còn bông bệnh, sương khói nhiều khô
Dăm đũa lên như điều gió thổi
Mấy thằng phải cầu thực tha hương
Mình với bạn nửa đời lặn lội
Mãi đeo bông chữ nghĩa văn chương
Ngoác miệng cười tràn chiều giáp Tết
Chung chia chút nắng cuối xôn xao
Rượu nước mắm chuyện mình cũ, mới
Hạnh phúc ủa vách nứa lao xao...

EM, TÔI VÀ MICHIMI

Đường đến trường xanh như huyền thoại

Em ngây thơ vành vạnh lớp mười

Tôi cũ rích nỗi buồn giấy loại

Cuộc đời gấp ghé quăng ra cười

Thuở đó em ngác ngơ cổ tích

Rằm như trăng, lú rú như chiều

Em đâu biết lòng tôi nặng trĩu

Một miền thương nhớ đến liêu xiêu

Tóc em mượt dài muôn mộng寐

Nhuộm dòng Hương đến tím cả chiều

Tôi dặn lòng mình đừng vọng động

Sẽ ngọc hồn khi lạc vào yêu

Rồi em theo đất nước mặt trời

Vô tình để quên cơn giông bão

Tôi xanh xao giữa ngày chao đảo

Tôi mặt đời sắp ngựa trắng bơi

Em trở về đường rộn ràng nắng

Môi xưa, mắt ướt, tóc vẫn dài

Michimi và em nồng đêm vắng

Tôi ôm ngày trắng nắng không lên.

MỘT

(Kính tặng Bùi Giáng)

Một mưa

Một nắng

Một trời

Một xanh rêu

Với

Một đời

lãng du

Một chiều

Thoát khỏi phù hư

Một dòng thơ

Ngộ

Gọi mù sa bay

KHÔNG KHÍ

Kim cương báu vật
Quyền hành đích thật
Bạc vàng uy nghi
Tất cả đều mất
Bảy, tám mươi năm...
Bơi trong nguyện vọng
Đốt cháy âm thầm
Đam mê cuộc sống
Đời không thừa thải
Ta vun vén nó
Muốn được mãi mãi
Sân, si, ái, ố...
Không khí quanh ta
Bao dung bát ngát
Thiếu vài sát na
Ta đã chết ngạt
Không là của quý
Đầy cả bầu trời
Ai cũng như ý
Tiêu phí suốt đời
Hơi thở đi ra

Không quay trở lại

Ta không là ta

Quay quắt lối về...

PHỐ NÚI

Bây giờ không còn chị
Để em được làm em
Tập tành làm thi sĩ
Vụng dại một trời đêm
Phố núi vẫn phố núi
Muốn lúi vào hoang vu
Con đường xưa đỏ lụa
Giờ ngập lá vàng thu
Khẽ dẫm lên kỷ niệm
Nghe rung động cánh rừng
Tình khô vỡ xào xạc
Lòng thì cứ rung rung
Nhớ ngày nào xuôi ngược
Em bơi hoài trong mơ
Cùng chị vun điều ước
Mộng đến tận bây giờ
Bây giờ không còn chị
Để em được làm em...

TẶNG KIM HẠNH

Trường em nửa chợ nửa quê
Nửa mơ thị tứ nửa mê ruộng đồng
Trước trường những chuyến tàu thông
Phía sau thôn dã tre đong đưa ngày
Anh về hương lúa thơm lay
Lòng neo bến đỗ chiều say mắt rồi
Học trò mắt thăm màu trời
Em gieo chữ nghĩa vun đời thêm xanh
Trường em nửa chợ nửa thành
Nửa quê nửa phố nửa dành cho anh
Nửa nào cũng đượm nắng xanh
Cũng thắc thỏm nhớ cũng trông thành yêu
Yêu trường em biết bao nhiêu!

FESTIVAL HUẾ

Via hè ộp đá núi

Con đường xanh như đêm

Nằm nghe phố xá thở

Chiếc đò vất qua sông

Chở nhiều cô gái Huế

Nhuộm biếc chiều hoàng cung

Dòng sông như đường khuya

Đựng đầy đêm lễ hội

Mắt người sóng sánh vui.

NỤ TÌNH

Nụ tình ướm đắm trên môi

Đem cho thì sợ đánh rơi ở người

Ừ thôi nhen một nụ cười

Đem chia cho gió vàng phơi cuối mùa.

VU VỢ

Em cười má lúm đồng tiền

Nghiêng buồng một chút muện phiền rơi đâu

Tôi chừ cúi nhặt nỗi đau

Thấp trong lòng nắng chút sâu đông mưa

Đôi mắt em cứ buồn mơ

Để cho tôi mãi vu vơ giữa đời.

XUỐNG TÓC

(Tặng con trai Huệ Tiên – Na)

Nghe tin con xuống tóc

Ba vừa buồn vừa vui

Lã chã nước mắt tuôn

Thương con mười bảy tuổi!

Đời còn xanh vị muối

Tâm trong treo nụ cười

Chưa nếm trái mùi đời

Sương khổ chưa chín tới

Con ơi đời Khất sĩ

Giới luật thật nghiêm minh

Sớm, khuya phải tọa thiền

Lòng không vương tạp niệm

Trì công phu, chiêm nghiệm

Đi, đứng, ăn, nằm, ngồi...

Hai trăm rưỡi giới hành

Thật muôn vàn hạnh khổ

Không cầu con hoát ngộ

Trong một sát na thôi

Mong con thâm lễ trời

Giữ một đời tinh tấn

Mấy lời ba đưa tiễn

Con đi vào cõi yên

Nơi trầm luân gió bụi

Ba hằng chúc con nên.

TRỞ DẠ MÙA

Có thể mùa thu không vàng lá
mà vợi dòng xanh ở mắt nàng
có thể tội tình tôi đang trả
tàn kiếp thu qua ngọn lá vàng
Người đem tình mới phơi trên phố
sao nữ hanh heo chút nhụy mời
không dung bỗng nhiên tôi mắc nợ
vật nắng vàng phai rạng cuối trời
Ngồi ươm tình cũ nhàu trong nắng
mà ngỡ lòng ai trở dạ mùa
chờ tận tay không về tay trắng
đòi trao nguyên vẹn một cuộc thua
Thôi hoài chi nữa, tìm chi nữa
hãy với thu xưa với nắng này
cứ mãi hẹn mình xanh ngọn lửa
yêu người, yêu cả cõi nhân gian
Có thể em xưa không trở lại
tôi nhớ long đong nửa phận mình
người đi không thể đi đi mãi
để tím thu sang một cuộc tình...

TIỀN

Em khăn gói đưa con về nội
Hạnh phúc chừ ngấm mật đất đai
Nhà bỗng rộng, phòng không gió tới
Tiếng em cười xao xuyên không tan
Nơi em ngủ hương trắng còn đọng
Nụ tình thơm ướt mướt đông mưa
Anh đôi tuổi hoàng hôn ngóng vọng
Quên ngoài kia mưa nắng chuyển mùa

TIẾNG MẸ

Cát tiếng gọi đầu tiên

MẸ

Cát tiếng gọi cuối cùng

MẸ

TIẾNG MẸ

miệt mài huyết thống

trước giờ sinh nở

tận phút lâm chung

không nghỉ...

Anh, chị xa xứ

giấu TIẾNG MẸ trong ngực

giấu tiếng khóc thầm

giữa TIẾNG NGƯỜI

để sống

tha hương...

Máu trong tim

vẫn chảy trong con

trong cháu...

TIẾNG MẸ

có ngòi ngóp

giữa ký ức

xa gái

mù tắm.

Ở những mảnh đất

đồng đô-la, đồng ê-rô...

thượng đế

vẫn có những người con

bạc đầu thế kỷ

lặng thầm chăm sóc

TIẾNG MẸ

để vui.

Ở những nơi xa

những nhà văn, nhà thơ

góp tiền in sách

cát trong tủ sắt

cát trong nỗi buồn

cát trong những tâm hồn

đóng băng TIẾNG MẸ

con trai, con gái không đọc

bạn học TIẾNG NGƯỜI

Có bà chị

lạc giữa Paris

lạc giữa lúu rú TIẾNG NGƯỜI

bỗng nhớ TIẾNG MẸ

nép dưới tháp Eiffel
khóc!
Con cái chị
không được lấy người bản xứ
vì giọt máu quê nhà
luân lưu TIẾNG MẸ
Có anh ở Rancho Cucamongo
một mình một bóng
cặm cùi
vất nổi buồn viễn xứ
thành thơ
đốt!
Có cô bạn
ở Melbourne đầy nắng
dạy TIẾNG NGƯỜI
nhớ TIẾNG MẸ
biết tìm đâu?
Thèm một tiếng gà trưa
thèm một tiếng dạ, thưa
thèm tiếng lè nhè bọm nhậu
đường chiều
hát vang
Xin cảm ơn

những người giữ TIẾNG MẸ

không chìm giữa đại dương

giữ một ngọn đèn loe lét

giữa gió giông...

Lá rụng về cội

xương cốt bản lai

về với MẸ

Con ơi!

KHÔNG

Không làm khổ chính mình

Không làm khổ người khác

Không làm khổ chúng sinh

Vén dọn mình biến mất

Không cúi trước kẻ mạnh

Không ngoảnh mặt nỗi đau

Không nói lời người khác

Tích chút nhân, mai đi

Không viết điều vô nghĩa

Không sợ tay trắng hơn

Không ngập vó bóng tối

Đãi cát đá, mai về

Không núp bóng người khác

Không lừa dối chính mình

Cúi đầu lòng tịnh niệm

Hoát ngộ cơn mê dài

THƠ TẶNG TTH

Ướt rượi

Mắt lá rằm

Nốt ruồi đào hoa

Môi cười rục lửa

Dáng

Thiên thần

Áo vàng

Thấp ước mơ

Xanh

Chiều xuân

Viên mãn

Nụ cười

Phôi pha...

TẶNG HẰNG

Em, khắc khoải

Nỗi buồn im nín

Chong ngày đi

Đơn lẻ một mình

Đêm

Trăng

một cõi

một trời

mênh mông quá

gió cứ về khuấy động phong ba

Hằng

gánh mưa

quầy ngày đông đi mãi

nhiều khô mùa, vụn vỡ yêu thương

Thấp

trong tim

lời cầu kinh

tịnh độ

Nở sen hồng

Xanh thắm

Nửa đời sau

Đốt tháng ngày

Mùa trăng vẫn tỏ

Nghiêng xuống đời

Hé nụ tình

bay...

Huế, 25/09/2010

NỮ QUYỀN

Em tranh đấu

Nữ quyền

Hay miêu tả em

Hân hoan

Trần thế

Em...

Đừng ngốc nghếch

Vá trời

Bằng con chữ bùa mê

“Váy ren mỏng

Rời từng ngăn phẩm hạnh”^(*)

Nữ quyền

Không phải ngồi

Trên đầu thế kỷ

Nữ quyền

Chính ngăn phẩm hạnh

Dưới người

Đề được

Cao hơn

Anh

Mảnh đất cũ

Thừa thọ cát bụi

Sẽ cho em

Đứng dậy

Làm người...

THIÊN

Tâm động phước động

Vốn là cuộc sống

Bước vào thiên tông

Tâm phước bất động

PHÍA KHÔNG TÌM

Càng chạy càng tìm càng mất

Mệt bã người đứng lặng im

Và, thấy một điều rất thật

Điều cần tìm phía không tìm

YÊN

Một ngày một niệm

Cố giữ tịnh yên

Khởi công làm thiện

Rủ sạch ưu phiền

VỀ

Lớn lên bàn tay tron

Vịn lời dạy Chúa, Phật

Vén dọn mình cho tròn

Trước khi về với đất

LÀNH

Gắng trồng cây lành

Tròn trịa lòng thành

Chung quy hữu báo

Dù chỉ mầm xanh

TÁT

Thời gian sắp cạn

Ngoảnh lại hư không

Chấp tay ta tát

Cạn sạch biển lòng

LINH MIÊU

Mắt hong mùa bão

Chín mộng tình nhân

Môi cười duyên áo

Nanh vuốt ân cần

TÌNH

Ta dang tay với

Một nụ tình xuân

Bão xa ập tới

Cay đắng thật gần

MÊ

Lên đời chay tịnh

Góp nhặt công phu

Mê chưa chịu tỉnh

Một nét phù du

NỢ

Quã̃y trắng về chợ

Uống chén rượu mời

Lòng còn nặng nợ

Một ánh mắt rơi

KHAI

Đi trong lòng gió

Hiểu rõ bão tình

Trái tim để ngỗ

Khai mở vô minh

NGÚN

Bức ảnh khoả thân

Người chụp rất thần

Trong tay bọn trẻ

Ngún cháy âm thầm

CHÁY

Em thời bùng cháy

Anh rom đượm vàng

Sau cuộc tro than

Ngún mầm sinh tử

SI

Tôi thấp đuốc đi

Giữa cuộc chia ly

Lửa không sáng nổi

Dạ người cuồng si

CỔ TÍCH

Tìm đâu đường đất

Chân trâu soi trời

Bùn vương mép nón

Bụi vói đọt toi

VÔ THƯỜNG

Không hương không sắc

Không màu không thật

Một đoá vô thường

Nở từ ngộ giác

PHỤC SINH

Ngôn ngữ tử sinh

Cúi nhật phục sinh

Con chữ chết chìm

Loé sáng bình minh

ĐÔNG THIÊN

Lạc vào Đông Thiên

Một cõi tịnh yên

Xưa đã vô duyên

Nay xin đánh lễ

MẸ ỒM

Mẹ về bệnh viện

Cháu chắt về theo

Tuổi già đón tiễn

Nửa mảnh trăng treo

CHA MẮT

Cha thọ tám hai

Không làm phiền ai

Mấy ngày nằm viện

Rũ bụi trần ai

HẠNH PHÚC

Trên mái tóc mẹ già

Vắng bốn mùa mây trắng

Em cười như hoa nắng

Nở dưới giàn bí ngô

MẶT ĐẤT

Mặt đất bao dung

Vô ngôn sinh nở

Nằm ở tận cùng

Cho người hít thở

SÁNG & CHÁY

Đêm cong như một sợi cung

Bắn tôi vun vút sang khung cửa ngày

Ngu ngơ vốc ngọn lửa

Đi miết mãi vào đêm sáng và cháy!

MÙA THỜI GIAN

Tóc chín màu thời gian của tuổi

Mắt chớm buồn bịn rịn nhân gian

Em cô giáo – dang vòng tay đợi

Mùa thời gian bằng bạc tóc chiều

THẤP TỊNH ĐỘ

Một mình đối diện với đêm

Được nghe lòng lắng bên thềm thế nhân

Đêm xanh nhen biếc nụ mầm

Ta thấp tịnh độ cho tâm rạng ngời

CHUNG THỦY

Áo rách vai có kim chỉ vá

Rách tấm lòng ai vá được chăng?

Lòng chung thủy một đời không ngã

Triều cây đời hạnh phúc trăm năm

CHUÔNG

Chùa xưa ngủ dưới thông ngàn

Sương mai tụ cánh hoa vàng điểm trang

Chuông đồng tiêu động ngân vang

Con chim sâu nhỏ bàng hoàng đứng im

NHÂN NGHĨA

Nỗi buồn làm chín cả chiều

Niềm vui nhen một chút phiêu diêu ngày

Chỉ lòng nhân nghĩa trao tay

Thế gian quấy một gánh đầy an vui

VÔ DUYÊN

Em đi tím cả chiều rồi

Chơ vơ anh biết đứng ngồi sao yên

Cúi xin nhạt hết ưu phiền

Dành đàn chiếc áo vô duyên cho mình

RỬA MẶT

Chiếc ca đở

Chậu nhỏ xinh xinh

Bé cùng với bố

Thức dậy bình minh

KẾ THỪA

Ngoảnh nhìn đời như mộng

Được mất bỗng hư không

Bao năm tâm vọng động

Giờ lắng chút sắc không

Ta vốc cạn bóng đêm

Để mùa con xanh biếc...

TÌNH CỎ LAU

Em không vẫy lưới bủa

Để cho người thôi bay

Chỉ chút tình cỏ lau

Lay phay trong chiều rộng

Em không ươm trĩu mộng

Để cho người hoang du

Chỉ chiếc lá vàng thu

Long đong chiều gió ngợp

Đừng như nắng bắt chợt

Thoáng vào ngày đông mưa

Hãy mang sắc giao mùa

Tan giữa lòng khát hạ

Mai dầu vốc tay không

Còn ấm lòng cỏ mọc...

THÔI THÌ

Thôi thì vụng dại đời tôi
mù sương đời vạc phận rời rạc đau
mắt trong đã chớm nhuộm màu
ngày đi quã nặng gánh sầu rong chơi
Thôi em nhen lửa giữa trời
ngồi xanh mắt biếc để mời gọi đông
bây giờ tay trắng tay không
Tay đêm vẫn trông phòng đông tôi về
Thôi thì cứ mãi cơn mê
mặc mưa mặc nắng mặc khô vạn điều
tóc xưa bạc chín như chiều
ngày đông đã cạn mùa yêu mất rồi
Thôi thôi mộng vỡ tan đời
mai xanh lòng đất để ngồi ngời hoa

BẢO TƯƠNG TƯ

Đôi mắt đẹp

Khép mở nỗi buồn trong vắt

Chiều tương tư

Cây trút lá phong vàng

Em ngây thơ

Dang tay đón mưa Huế

Trái lòng son

Thấp nỗi chờ mong

Em SAY MY

Nhen nỗi buồn trong vắt

Toả vùng trời

Bảng lảng nụ tình thơm

Đi giữa Huế

Ngõ đang xa Huế

Nhớ mưa về

Xin chút phôi pha

Em SAY MY

Có rèm my huyền hoặc

Mắt nai tròn

Biêng biếc ngày xuân

Tôi tuổi cạn

Ngày khô như ngôi

Đêm độc hành

Xao xác cô đơn

Em SAY MY

Ngọn đèn xanh xa ngát

Tôi chạy hoài

U uất bão tương tư...

TỪ CHỐI

Mang trong đầu

Đi đâu cũng nặng

Nhà văn

Tôi từ chối

Những lời đồ ky

Hóa đá tâm hồn

Tôi từ chối

Những lời tâng bốc

Làm hỏng nhân cách

Một con người

Chúng ta cày trên cánh đồng chữ

Gieo hạt lành ngan ngát mùa sau.

BUỒN THẬT LÒNG

Con gái biển

nỗi buồn nhen trong mắt

Uớt ngày đi

năm tháng lặng thầm

Em về Huế

mang nỗi sầu viễn xứ

Đính trên mùa

những hạt phù hư

Thời thơ ấu

lăn qua miền khát vọng

Bếp lửa nồng

không ấm bốn mùa đau

Đời Tôn Nữ...

Góc tình lận đận

Vén ngày lên

Rạng rỡ thanh xuân

Buồn như thể

không buồn không thật

Chính là em

ray rứt nỗi niềm

Anh.